I

(Mededelingen)

RAAD

EERSTE RESOLUTIE

van 20 oktober 1971

van de Vertegenwoordigers van de Regeringen der Lid-Staten, in het kader van de Raad bijeen, betreffende de algemene steunregelingen met regionale strekking

DE VERTEGENWOORDIGERS VAN DE REGERINGEN DER LID-STATEN, IN HET KADER VAN DE RAAD BIJEEN,

Overwegende dat steun met regionale strekking, wanneer deze op juiste en oordeelkundige wijze wordt toegepast, een onmisbaar middel vormt voor de regionale ontwikkeling en de Lid-Staten in staat stelt, een streekbeleid te voeren dat is gericht op een meer evenwichtige groei van de verschillende gebieden van éénzelfde land en van de Gemeenschap ;

Constaterende dat het, aangezien er met betrekking tot steun met regionale strekking gevaar bestaat van overbieding, noodzakelijk is dat onverwijld een eerste reeks coördinatiemaatregelen wordt uitgewerkt om dit gevaar te beperken ;

Kennis genomen hebbende van de mededeling van de Commissie van 23 juni 1971 betreffende de coördinatie van de algemene steunregelingen met regionale strekking ;

verbinden zich derhalve om zich bij de toepassing van hun steunregelingen met regionale strekking, volgens de aan deze resolutie gehechte uitvoeringsbepalingen, te laten leiden door de volgende beginselen :

1. De coördinatie wordt geleidelijk tot stand gebracht.

   De coördinatie geschiedt allereerst in de meest geïndustrialiseerde gebieden van de Gemeenschap (de „centrale gebieden") ; zeer binnenkort zal op grond van de in deze resolutie genoemde beginselen een passende oplossing worden uitgewerkt voor de perifere gebieden met inachtneming van de specifieke problemen die zich in elk van deze gebieden voordoen.

   Anderzijds zal met ingang van 1 januari 1972 voor de centrale gebieden geleidelijk aan alle vereisten worden voldaan tijdens een overgangsperiode van één jaar.

2. De coördinatie betreft voornamelijk vier aspecten die één geheel vormen : één enkel intensiteitsmaximum, de doorzichtigheid, de regionale specificiteit en de sectoriële uitwerking van de steun met regionale strekking.

3. De vaststelling van één intensiteitsmaximum voor de steun geschiedt in een netto subsidie-equivalent, berekend volgens de gemeenschappelijke waarderingsmethode voor steunmaatregelen (beschreven onder punt 5 van de „Wijze van toepassing"), waarbij het streven erop gericht moet zijn, het niveau van de steun in de centrale gebieden zoveel mogelijk te verlagen.

   Dit plafond wordt aanvankelijk vastgesteld op 20 % netto subsidie-equivalent en treedt op 1 januari 1972 in werking. Het is van toepassing op alle steun met regionale strekking die voor een bepaalde investering wordt toegekend. Eind 1973 wordt dit plafond opnieuw bezien, rekening houdende met de opgedane ervaring, de aanpassingen van de bestaande steunregelingen met het oog op een werkelijke doorzichtigheid, en in samenhang met het vraagstuk van de cumulatie van regionale en sectoriële steunmaatregelen ; de Lid-Staten hechten er belang aan dat intussen de verhouding tussen de omvang van de toegekende steun en het aantal gecreëerde arbeidsplaatsen wordt bestudeerd.

   Afwijkingen van dit plafond zijn toegestaan na voorafgaande mededeling van de vereiste motivering aan de Commissie, volgens de procedure van

artikel 93 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap. Van deze afwijkingen van het plafond wordt door de Commissie periodiek aan de Raad verslag uitgebracht.

4. Een essentiële voorwaarde voor de coördinatie en de beoordeling van de algemene steunregelingen is de doorzichtigheid van de steun en de steunregelingen.

   Dit brengt voor de Lid-Staten de volgende verplichtingen mee :

   a) tijdens de overgangsperiode de steun en de steunregelingen doorzichtig maken :
      — geen nieuwe ondoorzichtige steun invoeren,
      — telkens wanneer de bestaande steunregelingen worden gewijzigd of verlengd deze zodanig aanpassen dat zij werkelijk doorzichtig worden,
      — vóór het einde van de overgangsperiode de steun afschaffen waarvan de ondoorzichtigheid niet kan worden verminderd ;
   b) metterdaad, met ingang van 1 januari 1972, het maximum toepassen op alle steun die aan een investeerder voor een bepaalde investering wordt toegekend.

5. In verband met de regionale specificiteit moeten de volgende beginselen metterdaad worden nageleefd :
   — regionale steun mag niet worden verleend voor het gehele nationale grondgebied (uitgezonderd het Groothertogdom Luxemburg dat als één gebied wordt beschouwd), dat wil zeggen algemene steun wordt niet toegekend als steun voor regionale ontwikkeling.
   — in de algemene steunregelingen moeten duidelijk, geografisch of met behulp van kwantitatieve criteria, de gebieden of de zones binnen deze gebieden worden afgebakend waarvoor steun wordt verleend ;
   — behalve wanneer het gaat om ontwikkelingskernen mag de regionale steun niet louter plaatselijk worden verleend, dat wil zeggen aan geïsoleerd gelegen plaatsen die de ontwikkeling van een bepaald gebied praktisch niet beïnvloeden ;
   — de intensiteit van de steun moet eveneens verschillen, al naargelang men problemen onder ogen moet zien die qua karakter, intensiteit en urgentie verschillend zijn ;
   — het relatieve steunniveau moet duidelijk worden aangegeven voor de verschillende zones en gebieden.

6. Het ontbreken van sectoriële specificiteit in de algemene steunregelingen met regionale strekking levert voor de beoordeling van deze regelingen een moeilijkheid op, omdat de sectoriële uitwerking van deze steun op communautair vlak problemen kan doen rijzen. De Lid-Staten zullen dus samen met de Commissie een procedure uitwerken welke een beoordeling van de sectoriële uitwerking van de steun met regionale strekking mogelijk maakt.

   Los van het opstellen van deze procedure is dubbele cumulatie verboden, dat wil zeggen voor eenzelfde sectorieel of regionaal probleem mag niet tegelijkertijd regionale en sectoriële steun worden toegekend.

7. De controle op de toepassing van de beginselen voor de coördinatie van de algemene steunregelingen met regionale strekking geschiedt door de Commissie langs de weg van mededeling achteraf aan de Commissie van belangrijke toepassingsgevallen, volgens een procedure die geheimhouding waarborgt.

8. De resultaten van deze toepassing zullen periodiek worden onderzocht samen met hoge ambtenaren uit de Lid-Staten die bevoegd zijn op het gebied van steunmaatregelen. Hiervan zal door de Commissie jaarlijks verslag worden uitgebracht aan de Raad en aan de andere betrokken communautaire instanties.

BIJLAGE

Wijze van toepassing van de beginselen voor de coördinatie van de algemene steunregelingen met regionale strekking

1. Geleidelijke toepassing

De geleidelijkheid betreft in de eerste plaats het territoriale toepassingsgebied. Aangezien één van de doelstellingen van de coördinatie en de aanpassing van de algemene steunregelingen met regionale strekking is, een einde te maken aan het elkaar overbieden tussen de Lid-Staten bij het aantrekken van investeringen op hun grondgebied, moet de aanbevolen oplossing allereerst worden toegepast in die gebieden waar de gevolgen van dit overbieden, met name voor de concurrentie en het handelsverkeer, het duidelijkst merkbaar zijn, dat wil

zeggen in de geïndustrialiseerde gebieden en in de gebieden, gelegen aan weerszijden van de grenzen der Lid-Staten. Deze gebieden worden hierna „centrale gebieden" van de Gemeenschap genoemd.

Voor de overige gebieden, „randgebieden" geheten, zal zeer binnenkort een passende oplossing, gebaseerd op dezelfde beginselen, worden uitgewerkt, met inachtneming van de specifieke problemen die zich in elk van deze perifere gebieden voordoen.

Voorts kan, zelfs in de centrale gebieden, slechts geleidelijk aan alle gestelde eisen worden voldaan. Hiertoe is in een overgangsperiode voorzien. Deze periode is vastgesteld op een jaar, te rekenen vanaf de datum waarop de coördinatie wordt uitgevoerd, dat wil zeggen met ingang van 1 januari 1972.

2. Afbakening van de centrale gebieden

De centrale gebieden omvatten de gehele Gemeenschap met uitzondering van Berlijn, het „Zonenrandgebiet", het gedeelte van het Franse grondgebied waarvoor thans ontwikkelingspremies worden toegekend, alsmede de „Mezzogiorno".

Het „Zonenrandgebiet" is omschreven in de bijlage van paragraaf 9 van de Duitse wet ter bevordering van het „Zonenrandgebiet" („Gesetz zur Förderung des Zonenrandgebietes" vom 5. 8. 1971, Bundesgesetzblatt I, S. 1237).

Vorenbedoeld gebied in Frankrijk is omschreven in decreet nr. 69-285 van 21 maart 1969 en in het besluit van 21 maart 1969 (J.O.R.F. van 30. 3. 1969), aangevuld bij decreet nr. 70-386 van 27 april 1970 (J.O.R.F. van 10. 5. 1970).

De gebieden, aangeduid onder de benaming „Mezzogiorno", zijn opgesomd in artikel 1 van de Verzameltekst van de wettelijke voorschriften voor de Mezzogiorno (decreet van de President van de Republiek nr. 1523 van 30 juni 1970, G.U. nr. 159 van 24. 6. 1968).

3. Aspecten waarop de coördinatie betrekking heeft

De coördinatie en de aanpassing van de algemene steunregelingen hebben betrekking op vier fundamentele aspecten: een intensiteitsmaximum voor de steun, doorzichtigheid van de steun, regionale specificiteit en sectoriële uitwerking.

Deze vier aspecten zijn onderling zo nauw verweven dat zij één geheel vormen. Over alle genoemde aspecten is in principe overeenstemming bereikt, hoewel slechts geleidelijk aan alle gestelde eisen kan worden voldaan.

Met betrekking tot enkele van deze eisen — de vermindering van de ondoorzichtigheid van bepaalde steunmaatregelen, alsmede de sectoriële uitwerking — zijn thans nog technische werkzaamheden aan de gang. Op grond van de tot nu toe verkregen resultaten kan echter een begin worden gemaakt met toepassing van de beginselen voor de coördinatie op 1 januari 1972, waarbij aan de overige eisen zo spoedig mogelijk daarna en uiterlijk tegen het einde van de eenjarige overgangsperiode moet worden voldaan.

4. Uniform intensiteitsmaximum

Het uniforme intensiteitsmaximum waarvan de Lid-Staten zich voor de sub 2 omschreven centrale gebieden zullen houden bij de concrete toepassing van regionale steun ten behoeve van een zelfde investeerder voor een bepaalde investering, is bedoeld om een einde te maken aan het elkaar overbieden op het terrein van steunmaatregelen. Bij dit uniforme maximum, dat gedurende de eerste fase niet noodzakelijk wijzigingen meebrengt in de algemene steunregelingen, wordt rekening gehouden met alle vormen van gecumuleerde regionale steun. Evenmin mag het voor de Lid-Staten wier huidige steunregelingen dit maximum niet bereiken een aanleiding zijn om de thans toegekende steun te verhogen.

Gezien de resultaten van de toepassing van de gemeenschappelijke waarderingsmethode op de voornaamste steunregelingen die in de centrale gebieden van kracht zijn, wordt de hoogte van dit plafond aanvankelijk vastgesteld op 20 % netto subsidie-equivalent, berekend volgens de gemeenschappelijke waarderingsmethode voor steunmaatregelen.

Dit niveau mag niet eens en voor altijd worden vastgesteld. In de centrale gebieden moet ernaar worden gestreefd, de omvang van de steun zoveel mogelijk te verminderen. Anderzijds dient men er zeker van te zijn dat het gekozen maximum metterdaad beantwoordt aan de noden en de problemen van de zones waaraan in de centrale gebieden steun wordt verleend. Daarom moet, waar de invoering van een uniform plafond een beginsel is, de keuze inzake de hoogte van dit plafond een uitvoeringsmodaliteit van dit beginsel blijven. Hierdoor kan met de nodige soepelheid worden opgetreden.

De vaststelling van één plafond betekent echter niet dat steunverlening in de centrale gebieden overal gerechtvaardigd is. De steun mag alleen ten goede komen aan die gebieden — of binnen de gebieden aan duidelijk omschreven en afgebakende gebiedsdelen — waar steunverlening om sociaal-economische redenen gerechtvaardigd is. Beneden dit plafond, dat een maximum vormt, moeten de Lid-Staten de intensiteit van hun regionale steun blijven toekennen op grond van de sociaal-economische karakteristieken van de gebieden (zie hieronder „regionale specificeit", punt 7) en eventueel op grond van sectoriële overwegingen. Overigens mag van dit plafond worden afgeweken mits de vereiste motivering tevoren aan de Commissie is medegedeeld. Op grond van deze motivering, die betrekking kan hebben op individuele gevallen of op speciale of nijpende problemen in een bepaald gebied, beslist de Commissie. Van deze afwijkingen van het plafond brengt de Commissie periodiek verslag uit aan de Raad.

5. Gemeenschappelijke waarderingsmethode voor de steunmaatregelen

De werkzaamheden hebben het mogelijk gemaakt, een gemeenschappelijke methode op te stellen voor de waardering en de vergelijking van de steunmaatregelen.

Er zij evenwel op gewezen dat het hier om een methode van vergelijking en niet om een boekhoudkundige methode gaat. Met behulp hiervan kan de steun vergelijkbaar worden gemaakt, binnen één en dezelfde steunregeling en tussen de diverse steunregelingen van de Lid-Staten wanneer men let op het theoretisch maximum van de steun die kan worden verleend. Dit theoretisch maximum kan aanzienlijk afwijken van het werkelijke bedrag van de steun die in een bepaald geval wordt verleend.

De methode is gebaseerd op één meetcriterium, namelijk de relatieve omvang van de steun, uitgedrukt in procenten, ten opzichte van het bedrag van de investering. Op grond van deze methode kunnen de voornaamste vormen en modaliteiten van de steun worden ingedeeld in drie categorieën : doorzichtige of meetbare steun, halfdoorzichtige of waardeerbare steun waarbij de waardering kan geschieden op grond van hypothetische gevallen waardoor in de berekeningen een soms zeer grote onzekerheidsmarge wordt ingevoerd, en ondoorzichtige steun waarop de methode niet kan worden toegepast. Bij deze laatste categorie moet nog een onderscheid worden gemaakt tussen steun, waarvan de ondoorzichtigheid kan worden gereduceerd en steun, waarbij zulks niet mogelijk is.

Voor de berekeningen wordt alleen gelet op steun na belasting, d. w. z. het netto subsidie-equivalent dat voor de begunstigde overblijft na betaling van de winstbelasting, ervan uitgaande dat de onderneming reeds van het eerste jaar af een zodanige winst boekt dat de belastingdruk maximaal is. Dit heeft ten gevolge dat de intensiteitsniveaus welke uit de toepassing van de methode voortvloeien ruim onder de bedragen liggen die in verband met regionale steun tot nu toe gewoonlijk werden vermeld.

Toepassing van de gemeenschappelijke waarderingsmethode op de voornaamste algemene steunregelingen met regionale strekking die worden toegekend in de centrale gebieden van de gemeenschappelijke markt, levert, uitsluitend voor de doorzichtige en halfdoorzichtige steun, de navolgende theoretische intensiteitsmaxima op :

Duitsland	18,1 %
België	16,5 %
Frankrijk	24,7 %
Italië	26,7 %
Luxemburg	17,3 %
Nederland	19,8 %.

Het schematische overzicht van de waarderingsmethode voor de steunmaatregelen van de Staten, uitgewerkt tijdens verschillende multilaterale vergaderingen met de deskundigen van de Lid-Staten en op 18 december 1970 goedgekeurd door de Directeuren-generaal van de nationale bestuursinstanties, geeft alleen de basisdefinities en de afspraken tot vereenvoudiging aan waarover in het technische vlak overeenstemming is bereikt, zonder in details te treden ten aanzien van de vraagstukken die voor het bereiken van deze resultaten moesten worden onderzocht.

De basisdefinities en de afspraken zijn de volgende :

a) *Uniform meetcriterium :* de in procenten uitgedrukte verhouding tussen het bedrag van de steun en dat van de investering.

b) *Doorzichtige of „meetbare" steun :* steun met de investering als grondslag, waarbij de verhouding tot het bedrag van deze investering in procenten kan worden uitgedrukt.

c) *Standaardgrondslag van de steun :* omvat 3 categorieën investeringsuitgaven : terreinen, gebouwen en uitrusting (1). Toepassing van deze methode leidt dus tot rectificaties van de grondslag, al naargelang de steun uitsluitend verleend wordt voor een gedeelte van deze categorieën of voor extra uitgaven. Het vereiste van doorzichtigheid wil in dit laatste geval zeggen dat de omvang van deze uitgaven ten opzichte van de standaardgrondslag bekend is.

d) *Verdeelsleutels binnen de standaardgrondslag van de steun :*

de nationale deskundigen hebben de volgende verdeelsleutels aangenomen (2) :

	terreinen	gebouwen	uitrusting
Duitsland	5	30	65
België	5	40	55
Frankrijk	5	50	45
Italië	5	30	65
Luxemburg	5	50	45
Nederland	5	40	55

e) *Moment waarop de steun wordt uitgekeerd :* dit is voor alle vormen van steun gelijk (3). Geen rekening wordt gehouden met het tijdsverschil tussen de datum of de data van uitkering en het moment, waarop het besluit tot toekenning van de steun wordt genomen. De kredieten tegen verlaagd tarief of met rentesubsidie worden door een actualiseringsberekening op dezelfde datum gesteld als de subsidies.

f) *Het actualiseringspercentage* voor de berekeningen wordt vastgesteld op 8.

g) *Het vraagstuk van het niet uniform belasten van de steunmaatregelen* binnen eenzelfde steunregeling, naar gelang van de diverse vormen van steun, en tussen de verschillende algemene regionale steunregelingen van de Lid-Staten, voor eenzelfde vorm van steun, wordt opgelost met hehulp van de formule van het nettoresultaat na belastingaftrek, uitgedrukt in subsidie-equivalent, van de steun die ten goede komt aan de begunstigde. Dit brengt mee dat men aanneemt (4) dat de onderneming vanaf het begin winst boekt en dat de winst aan het einde van het eerste boekjaar voldoende is voor betaling van de maximale over de steun geheven belasting.

h) *De elementen voor de berekening van de kredieten tegen verlaagd tarief of met rentesubsidie* zijn de volgende :

— *Bedrag :* percentage van de investeringsuitgaven, rekening houdend met de standaardgrondslag, gedekt door het krediet.

— *Looptijd van het krediet.*

— *Duur van de periode waarin vrijstelling van afschrijving verleend wordt.*

— *Omvang van de verlaging van de rentevoet.*

(1) Deze afspraak behelst een min of meer grote beoordelingsmarge, afhankelijk van de vraag, welke elementen onder deze drie categorieën uitgaven vallen.

(2) Deze verdeelsleutels zijn zeer bij benadering vastgestelde gemiddelden. Dienaangaande wijkt de methode af van het beginsel dat alleen wordt gelet op het theoretisch maximum van de steun.

(3) Door deze vereenvoudiging wordt eveneens een marge voor de beoordeling ingevoerd doch in die zin, dat de intensiteit een zekere verhoging ondergaat.

(4) In dit geval wordt de intensiteit van de steun geringer dan in werkelijkheid, voor zover dit geval zich in de praktijk slechts zelden zal voordoen. Een onderneming die met verlies werkt of die geen verlies lijdt doch ook geen winst maakt gedurende de eerste boekjaren, behoudt een aanzienlijk groter gedeelte van de steun.

De wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die ter kennis van de Commissie zijn gebracht moeten deze gegevens bevatten wil men de steunregeling als doorzichtig kunnen kwalificeren.

i) *Het referentiepercentage* is het percentage waarop de overheid zich baseert bij de vaststelling van de subsidies aan de kredietinstellingen. Indien een dergelijk percentage niet bestaat, wordt het gemiddelde rentepercentage op de betreffende markt in aanmerking genomen. Wanneer in een periode van laagconjunctuur een dergelijke steun wordt verhoogd, wordt een percentage gekozen dat bij deze conjunctuur past.

j) *De doorzichtige fiscale steun* is steun die aan de volgende voorwaarden voldoet :

— De grondslag van de belasting, geheven volgens een forfaitair of een maximaal belastingtarief, moet worden gevormd door een in het gebied geïnvesteerd bedrag.

— Voorts moet de steun aan de hand van een bepaald percentage van het belastingtarief worden vastgesteld en moet hij een bepaalde looptijd hebben.

Alle fiscale steun kan echter doorzichtig worden gemaakt door vaststelling van een plafond, uitgedrukt in een percentage van de investering.

6. Doorzichtigheid van de steun

De eis van de doorzichtigheid der steunmaatregelen is een essentiële voorwaarde voor de coördinatie en de beoordeling van de steunregelingen. Met betrekking tot de gemeenschappelijke waarderingsmethode kan het begrip „doorzichtigheid" als volgt worden omschreven :

— Een steunmaatregel is doorzichtig of „meetbaar" wanneer hierop de gemeenschappelijke waarderingsmethode voor steunmaatregelen kan worden toegepast.

— Een steunregeling is doorzichtig wanneer deze voor alle hierin voorkomende vormen van steun alle nodige gegevens bevat voor toepassing van de gemeenschappelijke waarderingsmethode op iedere vorm van steun en waarbij de criteria voor de toekenning van de steun en de voorwaarden voor cumulatie duidelijk zijn aangegeven.

De algemene steunregelingen die thans van kracht zijn voldoen nog niet aan deze eisen. Hiervoor is nog enige tijd nodig. Thans zijn werkzaamheden van deskundigen aan de gang in verband met de ondoorzichtige steun.

Erkend wordt evenwel dat de coördinatie van de steun geleidelijk kan geschieden zonder dat het resultaat van dit werk behoeft te worden afgewacht, wanneer de Lid-Staten de verplichtingen op zich nemen die zijn genoemd onder punt 4 „Beginselen voor de coördinatie".

7. Regionale specificiteit

Het gaat hier om de differentiatie van de intensiteit van de steun op grond van de aard, de intensiteit en de urgentie van de problemen in verband met de regionale ontwikkeling waarvoor de overheid een oplossing wil vinden.

Aangezien het begrip regionale specificiteit rechtstreeks verband houdt met de uitwerking van een regionaal beleid van de Gemeenschap kunnen, bij de huidige stand van zaken, geen nauwkeuriger voorschriften dan de Verdragsbepalingen aangeven, in welke gebieden van de Gemeenschap steun in verschillende mate van intensiteit gerechtvaardigd is, en in welke gebieden niet.

De werkzaamheden die op het gebied van de regionale specificiteit binnen het Permanent Comité of de Permanente Groep voor regionale ontwikkeling zullen worden verricht, zullen deze beoordeling vergemakkelijken.

Krachtens het Verdrag moet de Commissie er dus voor instaan dat de beginselen genoemd onder punt 5 „Beginselen voor de coördinatie" metterdaad en geleidelijk worden nageleefd.

8. Sectoriële repercussies

Het ontbreken van sectoriële specificiteit bij de meeste algemene steunregelingen met regionale strekking is één van de wezenlijke kenmerken van deze regelingen, omdat een regionale steunmaatregel dikwijls verleend wordt zonder onderscheid naar industriële sector. Niettemin is het bij het goederenverkeer en de dienstverlening, dat wil zeggen in de betrokken sectoren, dat de gevolgen van de steunmaatregelen voor de concurrentie en het handelsverkeer zich doen gevoelen. Deze gevolgen kunnen echter moeilijk worden gewaardeerd omdat regionale maatregelen geen sectoriële specificiteit kennen.

Om deze moeilijkheid op te lossen moet een procedure worden ingesteld met behulp waarvan een inzicht kan worden verkregen in de sectoriële gevolgen, vanwege de problemen die deze kunnen oproepen voor de Gemeenschap.

Met deze kwestie zijn thans deskundigen bezig. Verschillende oplossingen worden onderzocht. Erkend wordt evenwel dat de coördinatie van de regionale steunmaatregelen reeds kan beginnen voordat deze werkzaamheden ten einde zijn, op voorwaarde dat het verbod van dubbele cumulatie (zie punt 6 van „Beginselen voor de coördinatie") geëerbiedigd wordt en rekening houdende met de mogelijkheid die de Commissie heeft om zo nodig gebruik te maken van de in artikel 93, lid 2, van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap genoemde procedure, speciaal wanneer over de toepassing van algemene steunregelingen gerechtvaardigde klachten binnenkomen van een Lid-Staat.

Los van deze werkzaamheden moet zoveel mogelijk aandacht worden geschonken aan de sectoriële aspecten van de inlichtingen die de Lid-Staten over steunmaatregelen aan de Commissie moeten verstrekken. In dit verband zij op het volgende gewezen :

— de voorschriften of maatregelen die de regionale steunmaatregelen in een sectoriële richting moeten leiden worden, als onderdeel van een steunregeling evenals de overige voorschriften, tijdig vooraf aan de Commissie medegedeeld, overeenkomstig artikel 93, lid 3, van het Verdrag ; het is van geen belang of de nodige gegevens organisch zijn opgenomen in de algemene steunregeling, dan wel of hierin uitsluitend wordt verwezen naar nationale of regionale ontwikkelingsplannen ; de juridische vorm (normatieve voorschriften of administratief rondschrijven), als-

mede het rechtskarakter (dwingende voorschriften of voorschriften die slechts richtlijnen bevatten) zijn hierbij van geen enkele betekenis ;

— wanneer een stelsel van regionale steunmaatregelen zowel een regionale als een sectoriële strekking heeft, moet dit stelsel als zodanig aan de Commissie worden medegedeeld, overeenkomstig artikel 93, lid 3, van het Verdrag, zodat de Commissie dit zowel uit regionaal als uit sectorieel oogpunt kan beoordelen ;

— de statistische gegevens „per sector" inzake de toepassing van de algemene steunregelingen met regionale strekking vallen, evenals de andere gegevens in verband met deze regelingen, onder de inlichtingen die door de Lid-Staten op gezette tijden aan de Commissie moeten worden medegedeeld, zodat de Commissie te zamen met de Lid-Staten deze overeenkomstig artikel 93, lid 1, van het verdrag aan een voortdurend onderzoek kan onderwerpen.

Voor het statistisch onderzoek a posteriori naar de sectoriële gevolgen van de regionale steun wordt thans een techniek uitgewerkt (homogene gegevens, ritme voor het verzamelen).

9. De uitvoering van de coördinatie en de aanpassing van de steunregelingen met regionale strekking geschiedt geleidelijk en daarom is toezicht noodzakelijk, niet alleen om het geleidelijke karakter te waarborgen doch ook om de werkelijke resultaten te kunnen vaststellen van deze coördinatie en om eventueel de wijze waarop deze wordt uitgevoerd te kunnen verbeteren of aanvullen.

Dit toezicht geschiedt door de Commissie langs de weg van een mededeling achteraf van belangrijke toepassingsgevallen, volgens een procedure die geheimhouding waarborgt en die samen met de deskundigen van de Lid-Staten zal worden uitgewerkt.

De resultaten van de toepassing van de beginselen van de coördinatie zullen op gezette tijden worden onderzocht samen met hooggeplaatste ambtenaren uit de Lid-Staten die deskundig zijn op het gebied van steunmaatregelen. Hierover zal door de Commissie jaarlijks verslag worden uitgebracht aan de Raad.